Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 12 січня 2010 року № 1 (321)

ЩАСТЯ УСІМ ЛЮДЯМ НАШОЇ ЗЕМЛІ

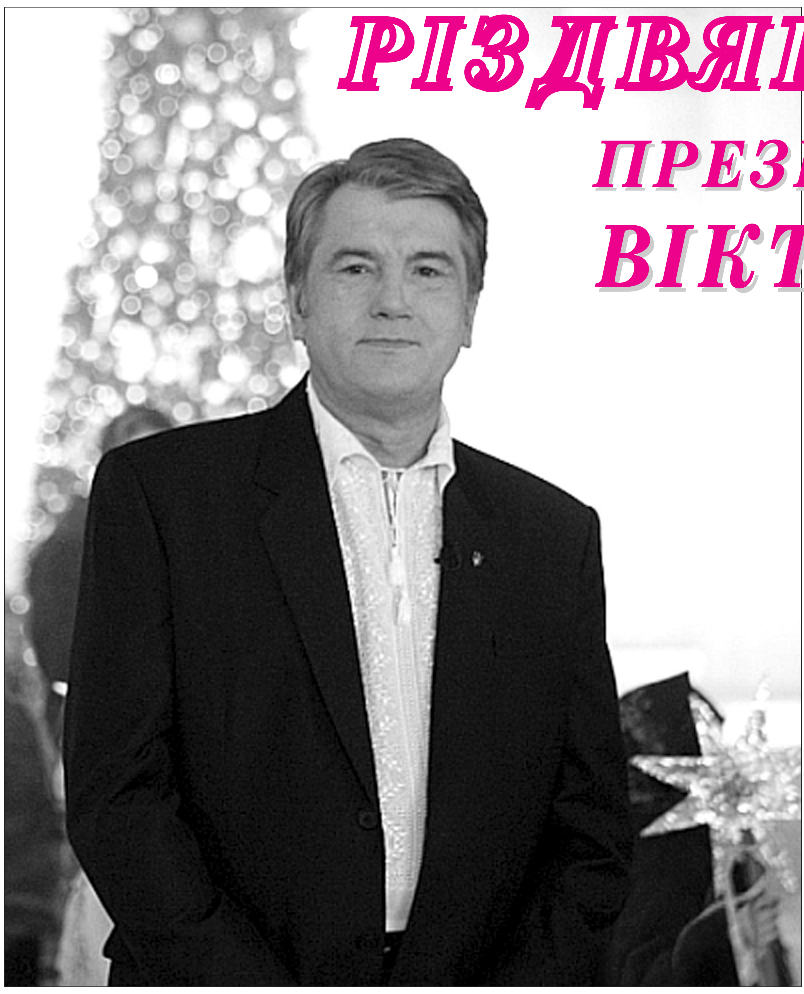

РІЗДВЯНЕ ВІТАННЯ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ ВІКТОРА ЮЩЕНКА

До нас надійшло Різдво.

Здалеку, з якоїсь дивної глибини чути його ще тихий, перший передзвін.

Святий Вечір миром і спокоєм увійшов у наш дім.

Сьогодні кажуть недоказане, сокровенне.

Я згадую Різдво мого рідного дому.

Давня казка мого дитинства.

Десь, на великих зимових просторах, народжувався Бог. Про нього знали батько і мати. А в дитячій душі народжувався великий світ – і свято, і таїнство, і родинна любов.

Я думаю про Різдво нашого спільного дому, рідного і доброго для всіх.

Які б не були випробування, знаю і вірю: поміж нами є любов, і таїнство, і свято.

Ми – один народ. Як мандрівники у хурделиці, ми довго йшли до своєї зорі. Її народження, народження братньої любові є народженням Бога на холодних зимових просторах.

Порозуміння і любов. Гідна і мудра любов один до одного, до спільної волі, до спільного дому, його основ, життя, його теплого світла і його дітей.

Це – наші цінності. Проти мороку, темряви, зла, неправди і несвободи.

Я вітаю вас, дорога і велика Українська родино, з Різдвяними святами.

Як добре знати, що в цю мить живемо однією спільною вірою – вірою у добро і народження Бога.

Щастя вам. Щастя усім людям нашої землі.

Дай Боже нам міцного здоров'я, нашим сім'ям, дітям, усім рідним і близьким.

Дай нам, Боже, Твого благодатного тепла.

Простір нашого дому треба заповнити любов'ю і надією.

І станеться диво. І все буде гаразд.

Я вірю у диво життя, у казку, яка народжується і завжди живе у душі дитини і душі народу.

Над прадавнім вертепом, де разом і наша мрія, і віра, і життя, Господь засвічує зорю.

З Різдвом Христовим! Христос Рождається! Славімо Його.

ТЕХНОЛОГІЯ ЗРАДИ

Як Тимошенко здавала ГТС України на користь Росії

Олексій ІВЧЕНКО

Арифметика Юлії Тимошенко така ж фальшива, як і усі її обіцянки. Фактично, прем'єрка 19 січня 2009 року взамін на шанс стати Президентом України завуальовано здала Росії газотранспортну систему України – найпотужнішу у Європі.

Це переконливо довів Голова Конгресу Українських Націоналістів, екс-керівник НАК "Нафтогаз України" Олексій ІВЧЕНКО 29 грудня 2009 р. під час прес-конференції в агенції УНІАН.

До вашої уваги – пряма мова.

– Доброго дня, шановні друзі! Перш за все я хотів би привітати вас і весь український народ зі святами – Новим роком та Різдвом Христовим. Бажаю, аби наступний рік приніс більше радості українському народові, ніж попередній.

Моя прес-конференція зумовлена заявою, яку оприлюднила прем'єр-міністр України Юлія Тимошенко на своїй підсумковій прес-конференції 29 грудня 2009 року.

Насамперед хочу звернутись до Ю.Тимошенко через засоби масової інформації і сказати їй, що сьогодні технологія цинічної брехні не проходить. Принцип "цинічніше брешеш – більше вірять" застарів. Люди за останні 5 років навчилися рахувати, складати цифри і читати між рядків популістської брехні, яку поширює через ЗМІ Тимошенко.

Під час своєї підсумкової прес-конференції вона сказала, що 2005 року, коли Івченко був головою Нафтогазу, він підписав контракт на 25 років про здачу "РосУкрЕнерго" газотранспортної системи і підземних сховищ України. Деякі ЗМІ це оприлюднили. Я не міг на це не відреагувати.

КОНТРАКТ НА 25 РОКІВ ПІДПИСАНИЙ НЕ МНОЮ І НЕ 2005 РОКУ. Читаю мовою оригіналу: "Контракт №14/935 – 3/04 Об объемах и условиях закачки природного газа в подземные хранилища газа, его хранения, отбора и транспортировки на 2005 – 2030 гг.". Підписаний у місті Києві 29 липня 2004 року. Підписанти – тодішній голова правління НАК "Нафтогаз України" Юрій Бойко і представник компанії "РосУкрЕнерго" Вольфганг Путчек. Я показую цей контракт, де вказано всі прізвища і дати.

Так ось: у липні 2004 року Івченко ще не очолював Нафтогаз. Я був призначений головою правління НАК "Нафтогаз України" 3 березня 2005 року.

ЧИМ ЗУМОВЛЕНА ЦИНІЧНА БРЕХНЯ ТИМОШЕНКО? Нинішня заява зумовлена нічим іншим, як політичною доцільністю і політичною технологією Тимошенко. Це сталося після того, як минулої суботи ми провели Форум українських націоналістів, де висловили одностайну підтримку не Юлії Тимошенко, а кандидатові у Президенти Вікторові Ющенку.

Щодо угод, які я підписував на посаді голови правління НАК "Нафтогаз України", і наскільки вигідні вони були для України. Ось переді мною угода, яку я підписав, – від 4 січня 2006 року. У ній вказано, що, починаючи з 1 січня 2006 року, газ для України буде коштувати 95 доларів за 1тисячу кубометрів (до того, ви пам'ятаєте, був по 50 доларів), а транзитна ставка буде 1,6 долара за 1 тисячу кубометрів на 100 кілометрів (доти була – 1,09 долара).

Закінчення на 4–5-й стор.

01

4 820102 210017

Дорогі читачі! Триває передплата на газету "Нація і держава" на 2010 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2010 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 4,00 грн., на 3 міс. – 12,00 грн., на 6 міс. – 24,00 грн., на рік – 48,00 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

ЧЕСТЬ НАЦІЇ

ПРАПОР ВЕЛИКОГО ПРОВІДНИКА

Україна відзначила 101-у річницю від дня народження Степана Бандери

1 січня 2010 року у більшости обласних та районних центрів України відбулися заходи з ушанування Провідника ОУН С.Бандери, активну участь у яких узяли члени Конгресу Українських Націоналістів.

Епіцентром святкувань стало **село Старий Угринів** на Івано-Франківщині – батьківщина Провідника ОУН. Тут українська громадськість разом з представниками місцевої влади, за масової участи членів націоналістичних організацій з Галичини, Буковини та всієї України, взяли участь у панахиді й урочистому Віче з нагоди 101-ї річниці від дня народження С.Бандери.

Виступаючи перед громадою, голова обласної державної адміністрації Микола Паліїчук зачитав присутнім вітання від Президента України Віктора Ющенка. *"Ми вшановуємо незламного борця за державність України, який у час смертельної загрози перетворив національну ідею на зброю. Ми вшановуємо великий український дух, який надихнув вірою й силою сотні тисяч патріотів і повів їх у нерівний бій за честь і свободу Батьківщини. Вони знали, що приречені. Вони знали, що їхня жертва не буде марною.*

Імперії впали. Справа героїв перемогла. Україна постала як незалежна, соборна, європейська держава.

Сьогодні ми живемо на власній вільній землі, ми відроджуємо націю, відновлюємо історичну пам'ять і справедливість. Вірю, що правда об'єднає всіх нас й утвердить у спільному служінні рідному народові.

Вічна слава Великому Провідникові, усім, хто боровся й поліг за нас і за Україну", – йшлося зокрема у вітанні Глави держави.

* * *

1 січня **у Стрию** Львівської области відкрито музей родини Бандери. Музей складається з п'яти кімнат та підвального приміщення. 2009 року на капітальний ремонт приміщення на вулиці Львівській, 20, де мешкав юний Степан з батьками, було виділено 50 тис. гривень з міського бюджету Стрия, та 247,8 тис. перерахувала Львівська ОДА.

* * *

Уже за традицією **в Івано-Франківську** захід розпочався з урочистої ходи від Вічевого майдану, у якій взяли участь

Вулична хода у Тернополі

Покладання квітів до пам'ятника С.Бандері у с.Ст.Угринів

представники влади, політичних партій, ветерани УПА та громадськість міста. Хвилиною мовчання та покладанням квітів розпочалося віче-реквієм, яке відбулося біля меморіалу Степану Бандері на Європейській площі.

"Громада міста не заспокоїться, доки Степана Бандеру не визнають героєм України. Громада міста не заспокоїться, доки ветеранів не буде визнано борцями за волю країни. Ми не заспокоїмось, доки Комуністична партія не буде заборонена", – зокрема наголосив міський голова Івано-Франківська Віктор Анушкевичус. Він також зазначив, що традиція приходити сюди 1 січня буде збережена й подібні заходи відбуватимуться щороку.

* * *

У перший день нового 2010-го року **у Львові** відбулося покладання квітів до пам'ятника Степанові Бандері, а також святкове віче. Учасники вітались "Слава Бандері!" – "Слава Україні!".

В урочистостях взяли участь чільники львівської обласної та міської влад. Голова Львівської обласної ради Мирослав Сеник зокрема назвав Степана Бандеру символом українізації народу і закликав вклонитися людині, яка в складні часи не побоялася боротися проти фашизму і більшовизму. Також він сказав, що відзначення 101-ї річниці з дня народження Провідника відбувається в складний для країни рік, коли треба вибирати Президента. Він закликав вчитися у Бандери любови до Украни і висловив упевненість у тому, що Львівщина і Галичина зроблять правильний вибір і не помиляться.

* * *

Урочиста академія з нагоди дня народження Провідника ОУН відбулася 1 січня **в Тернополі** в приміщенні палацу культури "Березіль". Увечері була проведена смолоскипна хода і святковий мітинг. На завершення урочистого дійства перед пам'ятником Провіднику із сотень свічок було викладено слово "БАНДЕРА". Прикметно, що запалювали свічки діти, які цього дня разом з батьками прийшли на смолоскипну ходу. Запалені свічки стали символом незгасимої пам'яти та зв'язку поколінь націоналістів-борців за українську Україну.

Заходи з ушанування пам'яти Бандери відбулися цього дня в районах Тернопільської області. Зокрема – смолоскипна хода у Борщеві, Кременці, Теребовлі, Козові, а у Монастириську відбувся урочистий мітинг на місці майбутнього пам'ятника Степанові Бандері.

* * *

1 січня 2010 року **у Києві** українські націоналістичні організації провели велелюдну смолоскипну ходу "Степан Бандера – наш Герой". Марш від пам'ятника Тарасові Шевченку до Майдану Незалежности традиційно приурочений до дня народження Провідника ОУН Степана Бандери та усім воїнам ОУН-УПА, які присвятили своє життя боротьбі за Україну.

* * *

2 грудня **у Полтаві** був влаштований концерт під назвою "Рік Бандери". Концерт вийшов різнобарвний – від живої етноклясики до важких стилів – brutal і death metal. Залу для проведення концерту надав "Будинок Науки та Техніки".

* * *

Суми. 101-шу річницю з дня народження С.Бандери сумчани відзначили смолоскипною ходою центральними вулицями міста. Учасники ходи вчергове закликали владу дати належну оцінку діяльности Провідника ОУН та увіковічити його ім'я й пам'ять про його незламну віру та дух боротьби за незалежність України у назвах вулиць та пам'ятниках.

* * *

1 січня 2010 року **у Харкові** відбулася акція "Степан Бандера – наш Герой". Її учасники пройшли маршем зі смолоскипами від пам'ятника Ярославові Мудрому до монумента Тарасові Шевченку. Святковому маршу не завадили традиційні потуги місцевої влади заборонити чи обмежити акцію "через масові новорічні гуляння харківців у центрі міста". Після завершення маршу біля підніжжя монументу Кобзареві відбувся святковий мітинг.

* * *

Спроба 1 січня провести **у Запоріжжі** смолоскипну ходу на честь 101-ї річниці з дня народження Степана Бандери завершилась затриманням її організаторів.

* * *

1 січня 2010 р. біля Пам'ятного знаку "Борцям за волю та незалежність України" **у Чернігові** українські молодіжні патріотичні організації провели мітинг з нагоди дня народження визначного діяча українського національно-визвольного руху Степана Бандери. Благословив захід настоятель Свято-Катерининського кафедрального собору УПЦ(КП) отець Євген. Він згадав про чесноти Степана Бандери та інших великих українських патріотів і закликав брати з них приклад.

Прес-служба КУН

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ПРОБАЧ, ПРОВІДНИКУ,

або Чи буде коли небудь гідно вшанований в Костополі Степан Бандера?

Усім добре відомо, що минулий рік був проголошений в Україні роком Степана Бандери. В Костополі, як і в інших населених пунктах держави, була зроблена спроба гідно вшанувати пам'ять провідника нації, створено дорадчий комітет, який мав визначитися з місцем та архітектурними формами вшанування великого українця. Що ж це дало у підсумку?

Першого січня, як і всі свідомі українці у всьому світі, прийшли до меморіальної дошки Степану Бандері на одній з вулиць міста, представники районної організації Конгресу Українських Націоналістів. Вони щирою молитвою і теплим словом вшанували пам'ять Степана Бандери. А вже наступного дня туди попрямували представники демократичних сил разом з уже згаданим дорадчим комітетом, які першого січня, як і в минулі роки, не змогли відірвати своїх шлунків від святкових столів, а благородних депутатських "і не тільки" сідниць від диванів. І напрошується об'єктивний висновок: якщо і надалі ці "патріоти" вшановуватимуть пам'ять провідника нації 2 січня, а не 1, то Костопільщині, добре відомій світовому українству як батьківщина Української Повстанської Армії, ще довго не бачити пам'ятника Степанові Бандері. Але в будь-якому випадку переписувати біографію героя в одному окремо взятому місті КУН не дозволить.

Юрій ЛИСЕЦЬКИЙ,
член КУН

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР

Я – ЗА...

Вірю в українську перемогу!

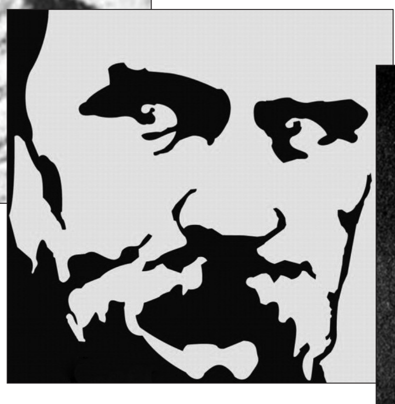

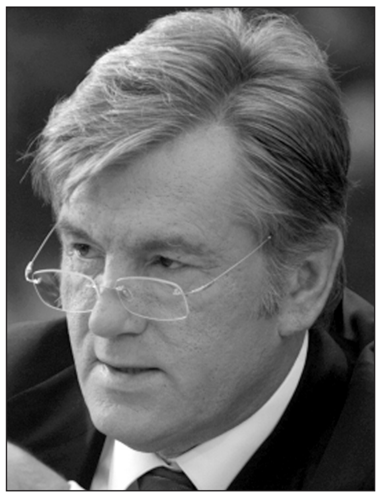

Спочатку було слово. Ні, не біблейське. Слово нашого Нестора. Він нам повідав, що ми не безбатченки, що був у нас славетний князь-імператор Кий, котрий дійшов своїми залізними полками до стін Візантії і примусив поважати Україну в усьому світі.

Я – за князя Кия.

Коли зовнішні чинники у вигляді нестримних кочових східних орд притлумили вогонь нашого багаття, в історію увірвався на бойовому коні запорожець-на-столі – неперевершений войовник Святослав.

Пішла з димом східна загроза, плазував Візантій. Зірка України піднялася ледь не до зеніту.

Я – за Святослава-завойовника.

Син Святослава Володимир вибрав найголовніше – схід чи захід, Азія чи Європа? – він вибрав Європу.

Я – за Володимира.

Данило стояв до останнього проти всіх ворогів. Був Дорогичин, був Ярославець, був Київ, була об'єднана майже вся Україна – тепер як королівство.

Я – за Данила.

Коли стало питання – жити рабами чи вмерти лицарями, з'явився Байда Вишневецький. Згуртовані козаки пустили димом славу Оттоманської імперії й заклали основи не лише козацтва, а й сучасного українства взагалі.

Я – за Байду Вишневецького.

Насунулась знову страшна східна загроза. Петро Конашевич-Сагайдачний зібрав небачені раніше за кількістю й звитягою полки.

На десятиліття зникла загроза як зі сходу, так і з півдня після його походів. Засіяло зіркою рідне українцям православ'я.

Утвердилась морська слава українців.

Я – за Сагайдачного.

Коли вороги, скориставшись історичними складнощами нашого народу, спробували назовсім поневолити нас – на обрій стрімко піднялася зоря Богдана Хмельницького. І вороги, і побратими – хоч кого спитай – до сьогодні "Богдан нам Богом дан".

Я – за Богдана Хмельницького.

Потрапивши між кількох могутніх і безпринципних сусідніх імперій, багато народів назавжди зникли з історичної арени. Ми мали свого провідника – Івана Мазепу. Його подвижницький труд дозволив зберегти й розширити і державу, і мову, і культуру.

Я – за Івана Мазепу.

Важка хода століть раз у раз перериває розвиток усіх народів і призводить до темних віків. Однак вихід із темряви знаходять ті, хто шукає й чекає світла. Зоря Івана Котляревського, як наднова зірка, освітила темряву України й повернула йому рідну мову в науку і культуру.

Я – за Івана Котляревського.

Наднова зоря перетворилася в сліпучу зірку, Сонце, – Тараса Шевченка.

І мертвим, і живим, і ненарожденним – до скону віку українці мають свого Пророка.

Я – за Тараса Шевченка.

Світова війна перервалася громадянською війною. Розбрат, братовбивство, зрадництво – все сховалося, коли на чолі нації став Симон Петлюра. Боротьба на всі фронти – білі, червоні, зелені, отамани, поляки, румуни – безперспективна справа. Але хто не бореться, того не поважають вороги і зневажають друзі. Ми боролися.

Я – за Симона Петлюру.

Друга світова – і знову справу українців підіймають самі українці. В міжнародній ізоляції, без допомоги сильних і впливових націй. Але ми мали Степана Бандеру. З цим прапором ми два десятиліття протистояли найстрашнішій імперії світу. І завдяки нашій боротьбі сили цього монстра були підірвані так, що, задавивши нас, він впав і сконав сам.

Я – за Степана Бандеру.

Із зогнилого й розкладеного трупу радянського бронтозавра спробували зробити якусь подобу співдружности майже незалежних держав. Але з мертвого народжується тільки мертве. Тринадцять років ми дихали трупним смородом, доки не прийшов Віктор Ющенко й не підняв рабів малих на великі справи.

Я – за Віктора Ющенка.

Історія повторюється.

Я – за Людину.

Віктор – латиною перемога.

Я – за перемогу. Українську!!!

Олександр НОСЕНКО

А КОЧУБЕЇ ВСЕ ПЛОДЯТЬСЯ...

Д.СВІТЛИЙ, виборець

Кажуть, що мафія незнищенна. А в нас більше і ще гірше мафії. Кочубеї та Іскри не переводяться!

У вкрай напружених умовах підготовки Гетьмана І.Мазепи і його побратимів до рятівного для України визвольного чину хохли-зрадники Кочубей і Іскра поспішили до людожера Петра I в Петербург, щоб той знищив І.Мазепу і щоб в Україні молодь тепер не співала:

"Ми йдем у бій, земля гуде,
Радіють гори й степи
І нас на бій благословить
Священний дух Мазепи!".

Любив Петро I рубати голови своїм підданим боярам, тож і Мазепі доручив відрубати голови зрадницькій гидоті...

Але історія не вчить... навіть істориків... Наприклад: у напруженому 2004 р., спостерігаючи за В.Литвиним, задумався – який псевдонім найточніше виразив би його суть? І дійшов висновку: "Проміжність (Промежина)" – це, щоб і не завагітніти і не поголубіти.

Коли він додумався, що "потрібен Україні", а народ піддався на його дурилку, знову згадав той псевдонім, спостерігаючи, як В.Литвин знущався у Верховній Раді над "групою 226" (група політичних двієчників і "шісток", а вкупі – "більшість") і всією Україною, аж поки не вибив собі посаду Голови Верховної Зради.

Чи розуміє "Промежина-Кочубей", що і народ Московії, і поневолені ще Московією народи більше убезпечать себе (збережуть мільйони життів), не говорячи вже про народи Європи, якщо Україна стане членом НАТО та ЄС?..

Політична недоумкуватість М.Грушевського та В.Винниченка нічому не навчила Литвина. Оглух і осліп хлопець з глухого села, вляпавшись у Києві "во власть" (а мо' спідлів?). Ой як не потрібен такий Україні!

Прошу вас, Володимире Михайловичу, одумайтесь, поверніться в лик свідомого українця, зніміть свою кандидатуру (в Президенти) на користь В.Ющенка; вам будуть аплодувати в містах і селах (в наших, українських, бо поки що аплодують імперці Московії)...

Друже Арсенію, Ви розумний, може й талановитий, але чомусь не дотяглися до філософських глибин ментальности українства. Якби дотяглися, Ви б так себе зараз не спалювали. Ще не пізно, прислухайтеся до поради С.Романіва (Голови ОУНр).

Мої брати і сестри по нації, але хохли і малороси по рівню політичного мислення! Хоч здається вам, що ви кандидати на посаду Президента, прочитайте "Чорну Раду" П.Куліша та зупиніться, поки Україна "не в огні".

ДОРОГОЮ ЛАЗАРЕНКА І ЯНУКОВИЧА

Борис ВАСИЛЬЧЕНКО, пенсіонер, учасник війни

Нещодавно я отримав повідомлення від Пенсійного фонду України, за підписом голови О.Зарудного, в якому зокрема говориться: "Уряд під керівництвом Юлії Тимошенко, який під час кризи зміг встановити цю доплату, зберіг її для Вас і зараз". Ця доплата становить аж 40 грн.

Я народився і виріс у Широківському районі Дніпропетровської області, де народився, жив і працював у колгоспі шофером Павло Лазаренко, який потім дав путівку у життя Юлії Тимошенко і яка його так непорядно "кинула".

Але пам'ятаю, що коли Павло Іванович свого часу йшов у народні депутати по Широківському мажоритарному округу, він всім своїм виборцям-пенсіонерам "встановив" доплати до пенсії та ще й прислав у кожну родину гарно оформлені коштовні новорічні поздоровлення.

Потім цей прийом "піклування за народ" повторив і прем'єр Янукович, коли балотувався на пост президента 2004 року. А після виборів і Лазаренко, і Янукович вже більше чомусь не "ощасливлювали" своїми доплатами пенсіонерів.

Нікому не треба б пояснювати, чому так сталося. А що вже Тимошенко є майстринею брехливих обіцянок – то в цьому вона перевершила і Лазаренка, і Януковича.

І ще. Я запитую симпатиків кандидата у президенти Тимошенко: яку ціну вони сплачують за комунальні послуги?

"Ціна на газ підвищуватися не буде, каже Юлія", – парирують мені.

Пояснюю, що всі комунальні послуги: і газ, і електрика, і тепло, і вода, і каналізація, і телефон працюють на електриці. А всі електростанції і котельні працюють на газі (знаю про це, бо все життя пропрацював в енергетиці).

Отже, уклавши з Путіним угоду на ціну на газ, найвищу у Європі, Юлія Володимирівна "змусила" всіх українців сплачувати за комунальні послуги за цінами, що набагато перевищують ціни за такі ж послуги у будь-якій європейській країні.

І хотів би я тих, хто збирається голосувати за "Юлечку", запитати, чи не думають вони, що, сплачуючи отакі "скажені" кошти за комунальні послуги, що вони тим самим фінансують Путіна, а той, у свою чергу, повертає "відкат" Юлії Володимирівні на її виборчу кампанію.

Бо звідки ж оті шалені кошти на рекламні бігборди "Вона працює", "Тигрюля" і т.ін., які, мов чума, накрили всю Україну?

ТЕХНОЛОГІЯ

Як Тимошенко здавала ГТС України на користь Росії

І найважливіше: у цій угоді, крім ціни на газ і ціни на транзит, міститься у пункті 5: "Ставка платы за транзит и цена природного газа, определённые настоящим соглашением, могут изменяться только по взаимному согласию сторон". Це означає, що відповідно до пункту 5 цієї угоди жодна зі сторін – ні російська, ні українська – не могли змінювати ні ціни на газ (95 доларів за 1 тисячу кубометрів), ні транзитної ставки 1,6 долара за 1тисячу кубометрів на 100 кілометрів. Це вже потім, після того, як я залишив посаду голови правління НАК "Нафтогаз", в односторонньому порядку була піднята ціна на газ. Спочатку до 130 доларів, потім до 179,5 доларів, тоді як транзитна ставка залишилася тією ж. Тобто українська сторона в односторонньому порядку погодилася підняти ціну на газ, але не на збільшення ціни на транзит. Тим часом, як нічого не потрібно було робити, лише користуватись пунктом 5 угоди, яку я підписав. Україна могла мати сьогодні ціну на газ 95 доларів за 1тисячу кубометрів і транзитну ставку 1,6 долара за 1 тисячу кубометрів на 100 кілометрів.

Далі хочу поінформувати громадськість і Тимошенко про наступне. Якщо вона, звісно, цього не знає. Але зрозуміло, що прекрасно знає. Мені приписують, і вона в тому числі, буцімто я привів компанію "РосУкрЕнерго" до України. Це також цинічна брехня. Я вам показую "Дополнительное соглашение №1" від 28.10.2003 року. Що це за додаткова домовленість? Між компанією "Євралтрансгаз" КСП, польською компанією "Пігнік СЛ", компанією "РосУкрЕнерго" і НАК "Нафтогаз України". Пункт 1 цієї додаткової угоди вказує: "Компания "Евралтрансгаз" с 1 марта 2005 года передает все свои права и обязанности по контракту компании "РосУкрЭнерго Эй Джи". Пункт 2: "Компания "РосУкрЭнерго" 1 марта 2005 года принимает все права и обязанности компании "Евралтрансгаз". Ця угода підписана 2003 року, а 2004 року після реєстрації компанія "РосУкрЕнерго" вступила у права і прийняла всі зобов'язання компанії "Євралтрансгаз".

"Євралтрансгаз" – це компанія, яка 2003 року за повноваженнями Газпрому, переданими їй, транспортувала середньоазійський газ через територію Узбекистану, Казахстану і Росії до України. Потім 2004 року всі повноваження за згодою Газпрому передані "РосУкрЕнерго", і з 2004 року транзит газу до України через території Узбекистану, Казахстану і Росії провадила компанія "РосУкрЕнерго".

Ще раз нагадую: я призначений головою правління НАК "Нафтогаз України" 3 березня 2005 року. Тоді як всі контракти стосовно "РосУкрЕнерго" і його роботи в Україні підписано 2003 і 2004 року.

Тому мене дивує, що одна з перших осіб держави – прем'єр-міністр (адже близько 80% повноважень сьогодні, відповідно до змін Конституції від грудня 2004 року, у прем'єр-міністра, і тільки 20% – у Президента, а відтак і відповідальності має бути стільки ж) так цинічно може брехати в прямому ефірі на всю Україну.

Тепер стосовно "перемог" у газовій сфері, про які розповідала Тимошенко, про те, як вона "героїчно" боролася з кризою, як підписувала "найпрозоріші", "найкращі" для України газові контракти від 19 січня 2009 року. Насправді Тимошенко спочатку створює проблеми на рівному місці, де їх не повинно бути, а потім героїчно їх намагається долати, обов'язково за участю преси. Але зазвичай це подолання у неї виходить не на користь України.

Чому я про це кажу? Повернімося до 2005 року, коли я був головою правління НАК "Нафтогаз України", а Тимошенко – прем'єр-міністром України. І тоді, і зараз діє Міжурядова угода між Російською Федерацією та Україною до 2013 року. Я підкреслюю – її ніхто не скасовував. Відповідно до цієї угоди щорічно підписувались міжурядові протоколи. Для прикладу показую міжурядовий протокол на 2005 рік, підписаний до 1липня 2004 року. Чому до 1 липня? У Міжурядовому протоколі вказується, якою має бути ціна на газ для України на наступний рік, якою має бути транзитна ставка наступного року для прокачки російського газу через територію України, які обсяги газу повинна закупити Україна, які обсяги газу повинна протранзитувати Росія через Україну. Міжурядовий протокол, який (я підкреслюю) підписують Уряди, а не господарюючі суб'єкти – "Нафтогаз" і "Газпром". Потім на підставі підписаного міжурядового протоколу, де визначено ціни і транзитні ставки, "Нафтогаз" і "Газпром" підписують лише технічні угоди. Не самі вигадують транзитну ставку, ціну на газ для України, а підписують технічні угоди по закупівлі газу відповідно до ціни, яка зазначена у міжурядовому протоколі, і так само щодо транзитної ставки. Так от, міжурядовий протокол на 2005 рік підписано вчасно – до 1 липня 2004 року. Тому що стаття 5 звучить так: "Стороны подпишут до 1 июля 2005 года протокол на 2006 год согласно соглашению до 2013 года". І щорічно до 1 липня, за півроку до кінця поточного року, уряди зобов'язувалися підписати цей міжурядовий протокол для того, щоб сторона, яка видобуває і постачає газ, спланувала видобуток свого газу по контрактах, щоб сторона, яка транзитує, мала відповідні обсяги і закупила відповідно технологічний газ. Подібні документи не можна укладати за три дні чи за місяць до Нового року. Тому у міжнародній практиці є так, як і завжди у нас було, – укладати протоколи-домовленості до 1 липня, за півроку до завершення року.

Що ж відбулось 2005 року, під час прем'єрства "героїні" у газовій сфері Тимошенко? Міжурядовий протокол не був підписаний. З якої причини – не знаю. Але знаю достеменно, що жодного разу прем'єр-міністр Тимошенко не була на переговорах ні в Росії, ні в Туркменистані стосовно газових питань. НЕ ПІДПИСАВШИ МІЖУРЯДОВИЙ ПРОТОКОЛ, тодішній прем'єр-міністр ТИМОШЕНКО КИНУЛА "НАФТОГАЗ" ПРОСТО ПІД ТАНК ДЕРЖАВНОЇ МАШИНИ РОСІЙСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ. Росія у свою чергу дотягнула час до 31 грудня 2005 року. Пізніше наступний прем'єр-міністр (Юрій Єханурів) кілька разів їздив, і я разом з ним, у Росію, щоб все-таки підписати міжурядовий протокол. Але Росія відповідала: "Читайте документ. Є буква Закону, де написано, що Уряд України мав підписати протокол до 1 липня. Час минув. До побачення. Треба робити все вчасно". І міжурядовий протокол не був підписаний до 1 січня. Тобто "Нафтогаз" був кинутий напризволяще. І ви знаєте, що в ніч з 31 грудня 2005 року на 1 січня 2006 року російська сторона без попередження понизила тиск газу на територію України. Після цього, як ви знаєте, 4 січня ми підписали Угоду, яку я вам показував і яка врегульовувала двосторонні стосунки на міжгосподарському рівні без міжурядового протоколу.

Погана ця угода в тих екстремальних умовах для України чи добра? Дивимося цифри і порівнюємо: 95 доларів за 1 тисячу кубометрів – ціна на газ, ціна транзитної ставки для Росії піднята на 60%. Пригадуєте, російська сторона тоді виставляла ціну на газ 320 доларів за 1 тисячу кубометрів. При цьому наполягала на тому, що "РосУкрЕнерго" – це газпромівське дочірнє підприємство, де 50% власності "Газпрому". Росіяни заявляли, що схема транзиту і постачання газу в Україну через "РосУкрЕнерго" їх повністю влаштовує і аж ніяк не бажали й не збиралися її змінювати.

Я вважаю, що зробив тоді максимально, що міг на своєму рівні, і отримав для України найкращі економічні умови, тим самим захистив національні інтереси України. Бо ціна на газ для Європи на той час становила 220 – 230 доларів за одну тисячу кубометрів, а ми отримали по 95. І якщо би мої наступники не проігнорували підписану мною угоду з пунктом 5, УКРАЇНА МОГЛА БИ МАТИ І ДО СЬОГОДНІ ЦІНУ НА ГАЗ 95 ДОЛАРІВ за 1 тисячу кубометрів.

Повертаючись до 2005 року і прем'єрства Тимошенко, хочу повідомити наступне: окрім усього іншого, на 2005 рік я перепідписав угоду з Туркменистаном, з президентом Ніязовим, вперше в історії перемовин понизивши ціну з 58 доларів за 1 тисячу кубометрів до 44 доларів на 2005 рік. Ми весь 2005 рік отримували газ з Туркменистану по 44 долари. Потім наступний контракт я теж підписав, а не Тимошенко, з президентом Ніязовим на 2006 рік. Нагадаю вам: це був прямий контракт між НАК "Нафтогаз України" і "Туркменгаз" на 2006 рік, де з української сторони підписав голова правління НАК "Нафтогаз" Івченко, з туркменської сторони – президент Ніязов. У прямому контракті обумовлювалося, що у 2006 році Україна отримуватиме газ з Туркменистану по 50 доларів за 1 тисячу кубометрів у першому півріччі і по 60 доларів – у другому. Що сталося далі, 2006 року – ви також пам'ятаєте. Коли я пішов з посади голови правління НАК "Нафтогаз" Україна і став народним депутатом, керівники "Нафтогазу" і уряду, які прийшли після мене, підписали угоду із "Газпромекспорт" на постачання по 100 доларів за одну тисячу кубометрів туркменського газу на кордоні Туркменистану й Узбекистану. Замість того, щоб просто скористатися міждержавною угодою, яку я підписав.

Повертаючись до 2005 року, запитаймо: з ким і за кого боролася Тимошенко? Вона боролася не проти "РосУкрЕнерго" чи якогось посередника, а боролася за свого посередника, який називається "Ітера". І надходили від неї мені прямі вказівки підписувати контракти з "Ітерою", з Ігорем Макаровим на постачання газу в Україну. Були також від імені уряду України передані проекти міжурядових договорів до Туркменистану, в яких лобіювався посередник "Ітера", і які потім "спливли", бо проходили не через Міністерство закордонних справ України. Тимошенко передавала такий проект контракту через своїх кур'єрів. Не вийшло.

Повернімось до міжурядових протоколів у рамках угоди до 2013 року, яка й сьогодні є чинною. Ніщо не заважало, коли б Тимошенко, такий "борець" за національні інтереси України у газовій сфері, підписала міжурядовий протокол до 1 липня 2005 року. Тоді не було б ніяких проблем. Ніщо не заважало й наступному урядові Януковича 2006 року підписати міжурядовий протокол на 2007 рік. Нічого не заважало 2007 року урядові Януковича підписати міжурядовий протокол до діючої міжурядової угоди на 2008 рік. І нічого тим більше не заважало знову ж таки прем'єрові Тимошенко 2008 року підписати міжурядовий протокол до діючої угоди аж до 2013 року на 2009 рік. Але борючись із так званим посередником "РосУкрЕнерго", про якого я сказав, коли він зайшов в Україну, Тимошенко заводить іншу посередницьку структуру замість "Укргазенерго". Що таке "Укргазенерго"? Підприємство, створене НАК "Нафтогаз України" і "РосУкрЕнерго" за принципом 50 на 50, отримало ліцензію на 5 мільярдів кубометрів реалізації газу в Україні. У нього забирається ліцензія без проблем, тому що українська сторона в особі НАК "Нафтогаз України" мала 50% у власності. Забрали ліцензію легко, немає ні "РосУкрЕнерго", ні "Укргазенерго". Але є "Газпромзбут Україна", про який чомусь ніхто не згадує. Що ж це за підприємство? Посередник чи ні? Чи це державна українська компанія? Ні. "Газпромзбут Україна" – це дочірнє підприємство "Газпрому" Росії, який сьогодні безапеляційно торгує газом на роздрібному ринку України, причому забирає найбільш платоспроможні ділянки й підприємства. І я хочу подивитися тепер, як Тимошенко відбере ліцензію у цього газпромівського посередника. Ніяк.

То що було вигідніше: той напівукраїнський посередник "Укргазенерго", якого будь-якої миті можна було усунути з ринку, відібравши ліцензію, чи газпромівський, у якого не забереш ліцензію, бо Росія і "Газпром" чинитимуть тиск на Україну. Хто для України вигідніший? Давайте все-таки рахувати, де мінуси, а де плюси. Що є національним інтересом України, а що є чиїмось національним інтересом?

Ще раз про угоди, підписані 19 січня 2009 року, які Тимошенко видає за власний героїчний вчинок. Нагадую: коли ми 4 січня 2006 року змінювали ціну на газ до 95 доларів за 1 тисячу кубометрів і піднімали транзитну ставку на 60%, то в Європі газ був по 230 доларів. Що зроблено 19 січня? Підписано угоду, де "Р нульове" по так званій формулі (повірте, я дуже чітко знаю всі європейські газові формули і те, як вони формуються) дорівнює 450 доларам за 1 тисячу кубометрів. Це базова ціна, від якої вираховується потім – у різних країнах, до речі, по-різному (через газоль, мазут, нафту, вугілля, дрова). Отже, базові компоненти у цій формулі для України закладено абсолютно неадекватні й неправильні, починаючи від 450 доларів, тоді як максимальна ціна на газ у Європі становила 290 доларів за 1 тисячу кубометрів. Чому для України – 450?! Не можу знайти жодної країни в Європі, де на 19 січня 2009 року ціна на газ становила 450 доларів. Для України ж був зроблений "великий" жест ! У формулу, до речі, закладено нафту і газоль – не базові компоненти для України. Базовий компонент для України – вугілля, яке й повинно було закладатися до базової формули розрахунків. Нафта і газ – не основні компоненти, що видобуваються в Україні. Вугілля – головний енергетичний компонент і ресурс.

Далі. Транзитна ставка залишається практично без змін і становить 1,7 дол. Ціна газу зростає в чотири рази.

Наступне. Цікавий і правильний принцип закладено в угоді від 19 січня: "бери або плати". Подібне практикується у Європі. Але, як мовиться, нечистого тут заховали у "дрібницях". Я гарантую, що в Європі жодного подібного контракту немає за цим принципом, в тому числі і з "Газпромом", де було б закладено 300% штрафних санкцій за недобір газу. Існують стандартні штрафні санкції: подвійна облікова ставка Центробанку тощо. До України застосований небачений, безпрецедентний "виняток"!

Повертаємось до обсягів, котрі закладалися в угоді від 19 січня 2009 року. Криза в Україні почалася восени 2008 року, відбувся спад виробництва, об'єми енергоспоживання зменшилися, тож наперед було зрозуміло, що Україна ніяких 52 мільярдів кубометрів газу 2009 року не споживе. Для цього навіть не потрібно бути професіоналом у газовій сфері. Але за принципом "бери або плати" Україна

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ЗРАДИ

зобов'язувалася купити 52 мільярди кубометрів газу відповідно до угоди, підписаної Тимошенко й Путіним. Це несвідомо чи непрофесійно робилося? Гадаю, ні: закладалося і професійно, і свідомо з російської сторони.

А тепер скажу останнє з приводу того, як підписувався контракт Путін–Тимошенко. Напевне, журналісти обов'язково звернули на це увагу, але чомусь ніхто про це не каже. Річ у тім, що на момент підписання контракту уночі ні голова правління "Газпрому" Міллер, ні голова правління "Нафтогазу" Дубина не знали, ЩО вони будуть підписувати. Про все домовилась Тимошенко з Путіним за зачиненими дверима. А потім, уночі, з коридору, двох клоунів – я не боюся цього слова – завели до зали, стали над ними, поклали документи і сказали: "Підписуйте!" Коли я це підписання побачив, одразу сказав: Міллер тієї ночі не підписав контракт. А наш Дубина – підписав. Це журналісти мали зауважити: Міллер закрився рукою від журналістських камер, провів ручкою та й закрив папку (ці кадри потім транслювалися). Після підписання обоє встали і повинні були обмінятися папками з підписами. Наш тягне руку, Міллер свою папку не дає, розвертається, вітається з Тимошенко і Путіним і йде з тією папкою. Звісно, на ранок, коли Міллер прочитав угоду, він її з задоволенням підписав, бо всі умови – на користь Росії. А вночі не підписав, бо не знав, що там написано. Наш, коли зранку прочитав те, що підписав, – знаєте, де опинився. Прослизовся. Отак підписувався цей контракт.

Контракт на постачання газу між Росією та Україною від 19 січня 2009 року, підписаний Юлією Тимошенко, – не що інше, як цинічна, свідома, наперед домовлена зрада національних інтересів України. Все це – заради здачі газотранспортної системи України через сплановане у такий спосіб банкрутство Нафтогазу. Мета Тимошенко полягає у політичних дивідендах (йдеться про її підтримку Росією під час президентських виборів 2010 року). По-іншому я не можу оцінити таке підписання.

Уточню: контрактом від 19 січня закладена абсолютно пряма безапеляційна здача ГТС україни на користь Росії. І не тільки газотранспортної системи. Тимошенко вихваляється тим законом, який прийняли 2006 року (до речі, це не тільки її заслуга, і я голосував за той закон) – про заборону приватизації чи передачі ГТС України. Жоден вітчизняний закон не діє, коли починає діяти міжнародне законодавство, яке за юридичними нормами стоїть вище від вітчизняного.

А тепер скажу про так зване прощення Росією Україні отих 8,5 мільярдів доларів штрафних санкцій, що виникли в результаті закладених Тимошенко 300% штрафів за недобір газу 2009 року. Це гроші за повітря, за те, чого ми не спожили і не могли спожити цьогоріч. Я вже казав і ще раз скажу: Росія вдавиться, але жодного долара нікому не подарує. Не кажучи вже про 8,5 мільярдів.

Як тільки оголосили Тимошенко з Путіним, що буцімто Росія пробачає Україні за 2009 рік (я підкреслюю – за 2009 рік, а не за всі наступні 10 років) штраф у 8,5 мільярдів доларів, як одразу в Стокгольмському суді з'явився позов на 8 мільярдів доларів до "Нафтогазу України" зі сторони дочірньої компанії Газпрому – "РосУкрЕнерго". Тобто Газпром і Росія нічого не втрачають. Навпаки – виграють. Вони тут ніби "списали" штраф Україні, а там, другою рукою, через міжнародний суд виставляють позов і отримають ці 8 мільярдів. Коли міжнародний суд оголошує "Нафтогазу" вимогу за позовом, тоді починає діяти міжнародне право, яке вище від вітчизняного, і ніякі українські закони тут не діють, в тому числі про заборону приватизації і передачі ГТС. Далі, відповідно до ухвали міжнародного суду, арештовують не тільки ГТС, а все майно України – і за кордоном, і в Україні. І тоді Тимошенко розповідатиме, як героїчно вона бореться за те, щоб передати українську ГТС в консорціум до спільного з "Газпромом" управління чи навіть з якимись європейськими державами, бо, бачте, у нас її й так заберуть. Отак вона далі діятиме. Ось яку бомбу закладено в угоді від 19 січня 2009 року. Оце є головною проблемою, і про це потрібно говорити.

Але я радий з того, що сьогодні професіонали в газовій сфері (і не тільки вони), які працюють по 20–30 років та пережили багатьох голів правління "Нафтогазу", кажуть одне: найефективніше "Нафтогаз" працював при голові правління Івченку. Я сприймаю це з гордістю. Це доводять прості цифри: прибутковість "Нафтогазу" складала 318 мільйонів гривень за підсумками 2005 року. Ми наростили на 1,3 % видобуток газу, на 3% – видобуток нафти, на 12,4 % збільшили переробку нафти і газового конденсату. Але тепер не тільки професіонали, а й прості люди читають між рядками брехні, що розповсюджується Тимошенко у ЗМІ, і можуть елементарно порівняти цифри. Приміром, підняти свої рахунки за газ, коли "Нафтогазом" керував Івченко, і подивитися на ті, що отримують сьогодні.

Тому цинічна брехня, випущена з боку Тимошенко на мою адресу 29 грудня 2009 року, є нічим іншим, як одним з аспектів її політичної виборчої технології, яка наразі виїденого яйця не вартує.

Чи є шанс врятувати ГТС України? Шанси залишаються завжди. Але для того, щоб Україна мала шанси застерегти свої національні інтереси, потрібні елементарні речі: повинен бути український прем'єр-міністр, українська Верховна Рада й український Президент. І тоді подібних проблем, в тому числі в газовій сфері, не буде.

Насправді все дуже просто: якщо ти відстоюєш свої національні інтереси – і ми це довели 2005 і на початку 2006 року – то відповідно і реакція іншої сторони є адекватною, вони поважають позицію і нікуди не дінуться, підуть на умови, які ми запропонуємо. Тому що ми маємо що запропонувати: Україна – головний транзитер російського газу в Європу, і ми стоятимемо на цій позиції протягом наступного десятка років. Я глибоко переконаний і стверджую сьогодні: нам не потрібні жодні консорціуми – ні з Росією, ні з Європою – адже українська ГТС є найпотужнішою в Європі й абсолютно адекватною. Нам просто потрібно на кредитних умовах залучити грошові ресурси, модернізувати ГТС, і далі бути транзитером №1 у Європі.

Повертаючись до питання кредитів, хочу дещо нагадати. Тимошенко 2005 року критикувала мене, що я набрав кредитів на "Нафтогаз", які не повернуться. Нагадаю цифри: я взяв 5 мільярдів гривень кредитів у банках на рівні 5% річних. Кредити беззаставні, бланкові, під оборотні кошти для закупівлі й закачки газу до підземок у міжсезоння і подальшої його реалізації. Так от, звертаю увагу на ситуацію тоді й сьогодні. Тоді за ті кошти, що ми отримували за транзит російського газу разом з кредитами, нам вистачало, щоб закачати 25 мільярдів кубометрів газу у підземку як власність НАК "Нафтогаз України". Тимошенко сьогодні розповідає байки, нібито вперше в Україні створено стратегічні запаси газу 25 мільярдів кубометрів у підземці. Нині "Нафтогаз" набрав кредитів на 40 мільярдів гривень під середню ставку 25% річних. Стверджую: непідйомна ні ставка, ні повернення кредитів при цій ціні на газ і транзит. І ці 40 мільярдів взято під гарантії Уряду України. А це означає те саме: під заборгованість по кредитах підлягає іще й гарантія Уряду. І коли "Нафтогаз" не зможе розраховуватися з кредиторами – є гарантія Уряду. Щодо контракту від 19 січня. Все зроблено якнайкраще для кредиторів, для того, щоб "Нафтогаз" збанкрутував, і здати ГТС України.

От і все, що я хотів сказати на абсолютно безпідставну і неправдиву заяву Тимошенко.

У кремлівські палати – з поклоном

МІЙ ВИБІР

Нас, українців, вирізняє з-поміж інших націй те, що ми надто довірливі. Бо чим інакше пояснити те, що нами обрана Верховна Рада більше схожа на Кнесет. То чи не пора нам скористатися власним розумом, а не чіпмись підказками і розробками закордонних політтехнологів? Я зробив свій вибір за Віктора Ющенка ще 2004 року, і дотепер вважаю його єдино правильним.

Розглянемо виборчі перспективи основних претендентів на пост президента. Почнемо з Ю.Тимошенко. В обхід законодавства вона розпочала свою передвиборну агітацію ще у травні 2009 р., розвісивши по всій Україні плакати з гаслами, як "ВОНА ПРАЦЮЄ" і як їй заважають. А потім, ніби знущаючись над нами, маючи нас за дурнів, оголошує, що "ВОНА" – це Україна. Ми ж чудово розуміємо, що написано це не від любові до України, а щоб уникнути відповідальності перед законом. Не личить кандидату в президенти починати свій шлях до найвищої посади держави з обману виборця. Але мені здається, що це взагалі стиль її життя. Підтвердженням цього може бути її декларація про доходи, зрада Президента і нас, адже Ю.Тимошенко обіцяла на Майдані, що протягом 10 років працюватиме над втіленням наказів Майдану. Проте, вже через вісім місяців після обрання її прем'єр-міністром, вона звинуватила своїх соратників у корупції і спробувала вчинити державний заколот, зібравши у себе на дачі своїх прихвоснів. Невдача не зупинила її, і друга спроба була здійснена у вересні 2009 р. разом із достойним її партнером В.Януковичем – і знову "все пропало". Я не хочу зупинятись на тих обіцянках, які вона давала під час повторних виборів до Верховної Ради, добре розуміючи, що жодна з них не буде виконана. Де тепер обіцяний "Український прорив", повернуті заощадження, професійна армія? Ще один пункт, який унеможливлює зупинити мій вибір на цьому кандидаті – це зрада державних інтересів в газовому питанні, в підході до питання колективної безпеки, до малого і середнього бізнесу, злочинне ставлення до проблем села. Отож голосувати за Тимошенко лише тому, що вона перефарбована з фальшивою косою тигрЮля – здається, є занадто легковажним кроком.

Що ж позитивного відбулося в житті і поведінці "проффесора" Януковича: змінив імідж, став ефективним керівником, дає інтерв'ю по завчених текстах, вивчив мову, став набожним, але ніколи йому не зрозуміти українську душу і не стати українцем, до речі, як і Тимошенко.

Небезпека від цих обох ще й у тому, що обрання будь-кого з них загрожує мені, як етнічному українцю, втратою найдорожчого, що у мене є – державності, а це свобода, демократія, мова, культура, історія, духовність.

Чи є претензії до діяльности Президента Віктора Ющенка? Так, є.

Не розпустив Верховну Раду відразу після свого обрання Президентом, яка впровадила зміни до Конституції у неконституційний спосіб. Чим же так приваблювали ці зміни правлячу тоді верхівку? Та тим, що хотіли вони створити прообраз правлячої сьогодні російської влади – "московських карликів". Можливо, це його наївна віра в порядність тих, з ким були домовленості про спільну побудову нового демократичного суспільства. Про це свідчить підписання Універсалу, яким була вчинена спроба об'єднати суспільство. Проте Ю.Тимошенко його не підписала, а Янукович, підписавши, не виконував. Надмірна довіра до так званих соратників, які не забарилися стати його опонентами. Проте, вважаю, що цей "гріх" не стільки Президента, а більше зрадників – Тимошенко, Мороза, Луценка, Томенка та багатьох інших, які збивали один одного з ніг, пхавшись на трибуну Майдану. Друга зрада була керівників політичних партій, що створили виборчий блок "Наша Україна – Народна самооборона", до якого увійшли на умовах саморозпуску та створення в подальшому єдиної політичної партії.

Ставши депутатами за рахунок рейтингу В.Ющенка, голови цих партій відмовились від своїх домовленостей, в тому числі й про створення єдиної політичної партії. Однак Президент Ющенко вистояв навіть тоді, коли дві найбільші фракції у парламенті пішли на зговір, що загрожував конституційним переворотом, та вжив усіх заходів для збереження в Україні демократії, свободи слова та суверенітету держави.

Не посадив бандитів до в'язниць? Але ж у демократичному суспільстві це справа не Президента, а правоохоронних органів, міліції, прокуратури, суду, яких призначає більшість на чолі з прем'єр-міністром. То, можливо, питання варто переадресувати або до нас, виборців, що обрали цю більшість, або до Ю.Тимошенко.

Що ж схиляє мене до голосування за В.Ющенка? Те, що він українець, вболіває і багато робить для становлення моєї рідної української мови в статусі державної, що ідентифікує мене як українця. Відновлює нашу історичну пам'ять і спонукає нас дивитись на свою надзвичайно багату історію власними очима з точки зору українця. Приклади – Батурин, Крути, Голодомор, визнання ОУН-УПА тощо. Сприяє відтворенню та поширенню нашої культурної спадщини. Робить все можливе для подолання корупції в освітній галузі, для об'єднання релігійних конфесій з метою створення монолітної нації, піклується про наш захист від зовнішньої агресії і багато інших добрих справ на користь Батьківщини, а також те, що поводить себе достойно як рівний серед рівних з усіма нашими сусідами. Тож мій вибір – Віктор Андрійович Ющенко.

Думками вголос поділився виборець з м. Хмельницького

Микола БОРЕЙЧУК

ЧЕСТЬ НАЦІЇ

СТЕПАН БАНДЕРА – СОЛДАТ І ПРОВІДНИК

Ярослав СВАТКО

Сторіччя Степана Бандери було доброю нагодою для оприлюднення багатьох документів, раніше відомих лише вузькому колу дослідників. Також воно було нагодою ще раз переосмислити місце лідера і символа революційної ОУН у визвольній боротьбі українського народу. Не те, щоб з'явились нові дані, які б дозволили сказати: "Бандера був не таким, як ми думали". З'явилися нові обставини суспільного життя, і в цих обставинах рельєфнішими стали певні сторони характеру цієї, безумовно, історичної особи. Певні прикмети характеру Степана Бандери стали актуальнішими сьогодні, ніж тоді, коли він жив і боровся, а деякі його погляди, навпаки, стали ніби й самозрозумілими, бо як же інакше? Важливо, що чим далі, тим очевиднішим стає те, що Степан Бандера є системоутворюючою історичною особою нашої Незалежности. Такою, як Іван Мазепа і Симон Петлюра, а можливо й важливішою, бо ідеї, якими він користувався у своїй боротьбі, є ближчими до нашого часу, і, відповідно, ближчими до наступних поколінь, яким доведеться за цю Незалежність боротися далі та утверджувати її як непроминаючу цінність для народу.

Власне те, що Бандера є системоутворюючою історичною особою Української Нації, нам неперервно нагадують вороги нашої Незалежности. Вони давно і добре зрозуміли: усунути його з того місця, яке він посів у історії, спотворити і замовчати його творчу спадщину та ідеї – і половина їхньої справи зроблена, бо йдеться не про звичайного собі чоловіка, а про особу, яка символізує собою весь визвольний рух. Своєю лютою ненавистю до Бандери і українського самостійництва водночас вони нас тицяють у факт непересічного значення Провідника ОУН для майбутніх перспектив нашої Незалежности. І шкода, що ми цього визнання ворогів здебільшого не хочемо бачити і чути.

Шкода, бо це правдиве визнання. Степан Бандера за своїм характером був солдатом, а для воїна найвищою оцінкою є визнання ворогів. Якась частина цих прикмет воїна була у нього вроджена, якась – свідомо набута. На одній з юнацьких фотографій ми бачимо його в колі друзів-однодумців у військових одностроях, як виразне свідчення життєвих орієнтирів уже в гімназійні часи. Невдовзі на суді над Крайовою Екзекутивою ОУН він відкрито відповідає на запитання про його ставлення до військового обов'язку: "я член Української Військової Організації". В часи, коли війна була буденністю, справжній вояк ставився до смерті не просто як до логічного завершення життя. Наше козацьке лицарство вважало смерть в бою з ворогом набагато гіднішою від згасання в старості на печі, і Бандера вповні своїми вчинками дотримується цього світогляду. Ми це бачимо і в матеріялах варшавського та львівського судів, і в протоколах допитів у ґестапо, коли його примушували відмовитися від Акта Незалежности України. І чи не через цей гін вояка назустріч небезпеці він не тільки знехтував попередженням Служби Безпеки ОУН про появу чергового кілера, але й відмовився від охорони у день смерти? Ті, хто намагається пояснити обставини смерти Степана Бандери, мусять пояснити логіку його поведінки в останній день життя. Для солдата в душі охорона – це не почесть, а позбавлення волі, волі самому йти назустріч власній долі. Тут лежать підсвідомі причини того, що Степан Бандера сам пішов назустріч Сташинському.

Однак солдатів у нашій історії було вдосталь, та не всіх пам'ятаємо. Бандера є знаковим, бо доля випробувала його роллю провідника, і він це випробування витримав. Солдат відповідає сам за себе, провідник відповідає за всіх, кого він прийняв під своє знамено. Провідник живе в духовному зв'язку з кожним зі своїх солдатів, і заради збереження моральної стійкости війська його зобов'язують набагато суворіші моральні вимоги, ніж вояка з лави. Ми це наочно бачимо в сьогоднішньому суспільстві, коли розчарування повсюдне. І як контраст – вояки УПА, які не розчаровувалися своїм Провідником, хоч він не дав їм омріяної Української Держави ні в німецькому концтаборі, ні у вимушеній еміґрації, які гинули і боролись за спільну справу з його іменем, коли його самого вже не було серед живих. Бо це був інший духовний зв'язок: зв'язок спільного солдатського обов'язку. Коли наші сучасні провідники пропагуватимуть і сповідуватимуть цінності солдата, то й мораль їхнього війська не занепадатиме через відсутність обіцяної здобичі.

Провідництво де-юре не було для Бандери самоціллю: у кількох випадках він відмовлявся від влади, врученої йому членством ОУН задля цілости Організації. Бо влада справжнього Провідника не у посіданні формальних посад. У 1939-му Степан Бандера був звичайним членом ОУН, але, щойно вийшовши з тюрми, почав діяти як Провідник (хоч з повним респектом до внутрішніх організаційних норм та правил). Він знав що робити, як робити, і сам робив те, чого вимагав історичний момент. Він не творив штучних перешкод між собою і своїми солдатами – і кожен міг приміряти його ношу до своєї. Готовність робити те, що вимагалося від рядового членства, створювала йому більший авторитет, ніж теоретичні міркування про правильну політику.

Врешті, найважливіше, що вимагається від Провідника, покликаного Богом – жертва. Життя, але не обов'язково в один момент. Відречення від життя для себе і приречення життя для людей. Все, що поза цими рамками, справжніх національних провідників не стосується. Якщо ми поглянемо на життя Степана Бандери, то побачимо, що для себе він залишав лише той мінімум, який був необхідний для його боротьби. Тут ще один дороговказ для сучасної української політики – змінити стан речей може лише жертва – політична і життєва, хоч як це парадоксально звучить для людей, вихованих у нормах дерибану і приватизації. І це знову ж показує, що Бандера не є просто сторінкою історії – він таки системоутворююча історична особа для нації, сьогодні та назавжди.

Чи можна сказати, що Степан Бандера – герой? Звичайно, оскільки він в історичному вимірі є поруч з нами (живі ще люди, які з ним спілкувалися), можна навіть нагородити його посмертно, і це теж буде правильно. Питання лише почнуть з'являтися, коли цією нагородою ми почнемо ставити його в один ряд з людьми, які ніколи за Незалежність не боролися, ба більше, докладали зусиль у протилежному напрямку. Хоч і це не фатально – мине час, нагороди забудуться, а Бандера залишиться. І це вказівник місця Бандери в нашій нагородній ієрархії. Системоутворююча історична особа не просто повинна – вона зобов'язана мати нагороду свого імени. Як орієнтир цінностей для суспільства. Творчість Шевченка є орієнтиром для лауреатів Шевченківської премії – але немає спокуси нагородити Шевченка посмертно Національною премією України, через очевидну історичну дистанцію. Діяльність Степана Бандери була б таким же орієнтиром для державних діячів, нагороджених орденом Бандери, і напевно, що багато хто з тих, хто всіма силами прагне для себе звання Героя України, так затято ордена Бандери не добивався б. Хтось скаже, що не для сьогоднішньої політичної "еліти" це рецепт, що заснувати орден Бандери важче, ніж визнати УПА. Скажіть це тим, хто в рік смерти Бандери не вірив у Незалежну Україну. Бандера вірив – і ми маємо Незалежність. Його солдати йшли за ним не заради визнання сучасним парламентом – і ми маємо Незалежність. Лише люди, готові жертвувати собою, як Бандера, а не скаржитися на неможливість змін, змінять Україну. Це той урок, який даватиме нам життя Степана Бандери сьогодні й завжди.

Ярослав ГРИЦАК,
доктор історичних наук

ІСТОРІЯ СІЧОВИХ СТРІЛЬЦІВ МОЖЕ ОБ'ЄДНАТИ УКРАЇНУ

Нещодавно Президент видав указ про святкування 95-річчя перемоги Українських Січових Стрільців на горі Маківка. Про що не забарилася висловитися Росія, назвавши таке святкування "недружнім кроком".

Я є противником святкування окремих битв, незалежно, чи це Конотоп, чи битва на горі Маківка. Бо, святкуючи ту чи іншу битву, ми немов продовжуємо святкувати війну, а для мене це невиправдано як з історичної, так і моральної точки зору. Але я є прихильником святкування ідей та формувань, які з цих ідей випливають.

Чи є що святкувати та вшановувати, коли йдеться про Українських січових стрільців? Безумовно. Українські січові стрільці – це одна з тих ідей, нарівні з козацтвом, без яких важко говорити про сучасну Україну – і то в ширшому, порівняльному контексті. Поясню, що Українські Січові Стрільці не були унікальним військовим формуванням. Національно-військові формування, на зразок січових стрільців, виникли під час Першої світової війни і створювалися як на боці Російської, так і на боці Австро-Угорської імперії. Нагадаю, що обидві армії були імперські, а наскільки патріотичними й ефективними могли бути "вавилонські змісини" народів і мов, можна легко собі уявити, читаючи "Бравого солдата Швейка". Тому кожна з імперій вважала, що, окрім звичайних корпусів, треба мати ще й національні формування, які б відзначалися вищим рівнем патріотизму. Окрім того, такі утворення мали апелювати до тих народів, які вони мали "визволяти". Скажімо, в російському випадку, це був чехословацький корпус, який творився з військовополонених Австро-Угорської армії і які нібито мали визволяти "братніх слов'ян з-під німецького ярма". Можу наводити подібні приклади серед фінів, поляків чи латишів.

Історію стрілецтва не можна пов'язувати лише з Австро-Угорщиною. Нагадаю, що Пілсудський теж творив свої леґіони під німецьким та австро-угорським командуванням, але ці леґіони він трактував як ядро майбутньої польської армії у незалежній Польській державі (і, як показала історія, його розрахунок виправдався). Такою самою була логіка творців Українських Січових Стрільців: це мали бути військові формування, які кладуть підвалини майбутньої армії Української держави. Ми не повинні забувати, що Українські Січові Стрільці послужили основою для формування української Галицької Армії. Ця армія взяла активну участь в українських національно-визвольних змаганнях 1917–20 років – зокрема, воювала з поляками за Львів і Галичину. Коли ж вона опинилася у Наддніпрянській Україні, то була острівком організованости у морі анархії і насильства.

Отже, подібно до того, як у сучасній демократичній Польщі святкують чин Пілсудського і його леґіонерів, я не бачу особливих причин, чому б українці не мали святкувати січових стрільців. Чи має шанс культ січових стрільців утвердитися в усій Україні? Не знаю. Але, якщо і має, то це потребуватиме дуже багато років. Однак уже зараз можна сказати, що, на відміну від УПА, пам'ять про січових стрільців більше з'єднує, аніж роз'єднує Україну. Зокрема це видно у народній культурі – у першу чергу у пісенній традиції: чимало пісень, котрі зараз співаються в усій Україні як народні, є насправді січовими піснями.

А тепер що стосується заяви Кремля. По-перше, з формальної точки зору, це є втручання у внутрішні справи іншої держави. Я б не хотів, щоб Київ вказував Москві, що вона має відзначати, а що ні – тому не хотів би, щоб Москва поводилася так стосовно до Києва чи Вільнюса. По-друге, я не сприймаю логіки, що єднатися треба тільки відносно тих "зручних" моментів, коли ми були разом. Як на мене, це найлегший шлях. Складнішим, але водночас дієвішим та щирішим, є єднання навколо незручних моментів нашої історії.

Я хочу повторити спеціально для росіян: єднатися на "зручній історії" – це для лінивих і безвідповідальних. Історія Росії має дуже багато "незручних" сторінок – кажу не лише про імперський, а й про радянський період. Усі пострадянські країни без винятку мають своє домашнє завдання щодо критичного переосмислення своєї історії – але у Росії як найбільшої держави це завдання є найбільшим. Тому Росія повинна, перш за все, спочатку сама виконати своє домашнє завдання, ніж критикувати когось іншого.

УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР

ЧЕСТЬ І ГІДНІСТЬ НАЦІЇ

Чи здатні українці наслідувати приклад австрійців?

Йосиф СІРКА

Від 1972 до 1981 р. ООН обрала своїм Генеральним секретарем австрійця Курта Вальдгайма (1918–2007). Діяльність Генерального секретаря ООН Вальдгайма, після закінчення другої каденції на цій посаді, була оцінена різними джерелами як дуже продуктивна і позитивна. Саме його заслугам приписували проведення різних міжнародних конференцій на зміцнення миру, на зменшення голоду у третьому світі, на звернення уваги питанням людських прав і т.ін. На третій термін Генерального секретаря його не було переобрано завдяки китайській делегації, яка ветувала його кандидатуру.

Саме з останнього періоду на службі ООН починається нагінка на К.Вальдгайма, мовляв, він був у нацистському війську і, певно, був причетним до злочинів, які здійснювали нацисти. Особливо активним у звинуваченнях Вальдгайма був Світовий Єврейський Конгрес, який звинувачував не так фактами та документами, як припусканнями.

Якщо добре придивитись до тієї доби і тих звинувачень стосовно Вальдгайма та порівняти їх зі звинуваченнями президента РФ Д.Медведєва на адресу українського президента В.Ющенка, то вони дуже нагадують "почерк" однієї школи, де не факти чи документи важливі, а виправдана практика злодія, який кричить – "ловіть злодія!"

"Справа Вальдгайма" заповнювала сторінки світової преси зокрема інтенсивно з 1985 р., коли Вальдгайм подався на кандидата у президенти Австрії. Незважаючи на тиск Світового Єврейського Конгресу, Курта Вальдгайма у червні 1986 р. австрійський народ обрав своїм президентом. На захист Вальдгайма виступив тодішній Бундесканцлер Австрії Бруно Крайський, сам за походженням єврей. Б.Крайський особливо гостро виступив проти "надзвичайно ганебних" звинувачень на адресу Вальдгайма і сказав, що австрійці "не дозволять євреям з-поза кордону... вказувати нам, хто має бути нашим президентом".

Австрійський уряд ухвалив Міжнародну комісію істориків задля вивчення звинувачень, які були висунені Куртові Вальдгаймові за час його служби у Вермахті від 1938 до 1945 рр. Комісія істориків відкинула звинувачення на адресу Вальдгайма – він не був причетним до нацистських злочинів і не мав впливу на дії якихось військових частин чи офіцерів. Одне слово – Курт Вальдгайм був "очищений" від звинувачень, але вже відмовився кандидувати на другий термін президентства. Щоправда, під впливом СЄК американський уряд вніс Вальдгайма на лист persona non grata, а деякі західноєвропейські союзники наслідували приклад великого союзника.

"Справа Вальдгайма" мені зокрема пригадалася, коли я ближче познайомився з "обвинуваченнями" російського президента супроти українського колеги.

По-перше, вчинок Медведєва не має рівних у практиці світової дипломатії.

По-друге, він залишився провокацією і брехнею щодо обвинувачень – без доказів, без фактів.

По-третє, він був явно спрямований проти українського президента, який кандидує на другий термін президентства.

Прикро, що в Україні не знайшлося жодного політика, ані з владної коаліції, ані з опозиції, щоб стати на захист честі не те що президента, а й своєї, бо президент таки є обличчям народу, що його обрав. Дехто з політиків, навіть не приглядаючись до звинувачень, поспішав потакувати закордонному "критикові". Захист честі свого глави повинен би бути моральним кодексом хоча б тих державних мужів (жінок), яких призначає президент, але цього не сталося з вигаданими закордонними звинуваченнями на адресу президента його російським колегою, ані у справі засудження імперської інвазії російського війська на суверенну маленьку державу, яка захищала свою територіальну цілісність.

Звичайно, що т.зв. опозиція у ВР може проігнорувати незнане досі на території СНД брутальне знищення маленького волелюбного чеченського народу, або порушення суверенітету Грузії, часте вбивання журналістів, порушення людських прав північним сусідом, мовляв – "наша хата скраю", але тут ішлося про обличчя України. Не будемо сперечатися в тому, що українських "політиків" не можна прирівнювати до австрійських, у яких розвинене почуття гордости за свою країну, за своїх політиків.

Австрійський народ продемонстрував світові, що він має власне судження щодо своїх політиків, а чужі "підбрехачі" та й ціла брехня їм не може перешкодити обрати президента, якого вони хочуть, а не якого хочуть з-поза кордону!

На сучасного українського президента пробували спочатку "вплинути" діоксином, потім були ідеї вже "союзників" його просто "відставити", а коли і те не спрацювало, то з-поза кордону наказали: обирайте іншого, бо з цим ми розмовляти не будемо!

Звичайно, що не всі обіцянки, котрі звучали на Майдані, виконані. Але ж питання слід ставити так: а хто вимагав за п'ять років послідовного виконання обіцянок Майдану?! Всякі революції творили організовані партії, ради, які слідкували за подальшим розвитком завоювань, а в Україні після Майдану всі розійшлися – залишили владу напризволяще, і вона діяла, як риба, щука і рак у відомій казці. З різницею, що відповідальність тут покладається лише на одну голову, яка дивом пережила отруєння, яке зазвичай не переживають! До того ж, у декого коротка пам'ять, коли не враховує, що людина після такої кількости діоксину, якою отруїли В.Ющенка, переважно помирає. Отже, новообраний і отруєний президент України 2005 р. боровся спочатку за своє людське обличчя. 26 операцій та численні здавання крові на аналізи були не дуже стимулюючим фактором до боротьби з оточенням, якому він довіряв на 100%. Пригадаймо клоунську поведінку депутата Шуфрича, який над трагедією отруєння президента насміхався та разом з колегою Сівковичем і досі перекручують факти, щоб звести особисту і державну трагедію отрути президента на жарт, або зіпхати на США. Притім, забуваємо часто, що можливості щось зробити були, і дещо було таки зроблено, а влада і ВР таки були не в його руках!

Австрійці 1985 р. зуміли захистити свою честь і довести світові, що вони – незалежна країна і не дозволять, щоб їм "плювали" в кашу. Вони обрали людину, яка гідно репрезунтувала не тільки австрійців, а й ООН.

Складається враження, що в Україні перед президентськими виборами запрацювали агітатори з австрійських президентських виборів 1986 р. та американських 1935 р.

Різні т.зв. "опитування" та висновки вітчизняних агентур, інститутів та "авторитетних" російських аналітиків щодо "нищівно низьких" рейтингів Ющенка дуже нагадують 1935 рік у США, коли у передвиборній кампанії діючому президентові Франкліну Рузвельту (Franklin D. Roosevelt, 1882–1945, президент 1933–1945) журнал "Літерари Дайджест" (Literary Digest) не давав жодних шансів бути переобраним. Журнал передбачав величезну перемогу республіканського кандидата Альфреда М.Ландона (Alfred M.Landon, 1887–1987). Деякі газети не чекали навіть на результати виборів і підготували сторінку з перемогою на виборах Ландона, а переможцем вийшов Рузвельт з низьким рейтингом, який винятково (через Другу світову війну) пробув президентом і на четвертий термін.

Чи здатні українці на дев'ятнадцятому році незалежности довести світові й північному сусідові, що вони вже "дорослі" і вміють самі оцінювати президента, без "рішень "ЦК" або "Політбюра", чи "Генерального секретаря", яким себе почувають "сильні наполеончики" в Кремлі!

Історія з рейтингами вже не раз підкреслила, що "рейтинґ-махерів",ділків пропаганди можна купити, але виборців у свідомому суспільстві купити важко чи й неможливо. Українці матимуть змогу довести світові, чи вони оцінюють свої завоювання, або чи можуть за гречку чи кілька гривень продати не тільки свій голос, а й майбутнє своїх дітей і нащадків!

Творення психозу, мовляв, та за нього не голосуйте, бо втрачений голос, є залякуванням тих, що вагаються.

Слід кожному громадянинові усвідомити, що його голос найважливіший! 1846 року в Конгресі США один голос вирішив питання оголошення війни Мексиці, внаслідок чого до США були приєднані території пізніших штатів Нью-Мексико, Невада, Юта і Каліфорнія. З новішої історії відомо, що Адольфа Гітлера 1923 року було обрано головою Націонал-соціалістичної партії з перевагою одного голосу. 1948 р. Ліндон Джонсон став сенатором лише завдяки одному голосові, а після смерти Дж.Ф.Кеннеді став 36-м президентом США (1963–1969). Прикладів, коли один голос вирішив переможця, можна було б навести чимало. Тому слід пригадати, що відоме прислів'я: "І один у полі воїн!" можна цілковито застосувати до виборів, бо один голос може вирішити долю особисту і долю країни!

Ю.Тимошенко казала в новорічну ніч на Майдані (1.1.2010), що на вибори слід іти тверезим. А я б додав, що голосувати потрібно з розумом, бо ще дуже свіжі часи, коли за нас, тверезих, думали інші, коли нас, тверезих, купували гречкою, цукром, олією та 20 гривнями!

Прийдешні вибори президента будуть і іспитом зрілости на самостійне судження, на здатність аналізувати тверезо, а не емоційно. Може, приклади історії стануть у пригоді, але пам'ятати слід, що волі позбутися можна дуже швидко (подивіться на Чеченську республіку), а здобути її назад не завжди вдається! Майже 350-річне життя в кріпацтві та большевицькому рабстві ще відчувається щодня в країні, де "п'ята колона" живе за рахунок платників податків, де законом ухвалили собі злочинці та офіцери КДБ недоторканність, де голосують за "кота в мішку", де знущаються безкарно "опозиціонери" над пам'яттю понад 10 мільйонів жертв Голодомору (офіційно підтверджена статистика), де безкарно загрожують територіальній цілісності країни. Тому слід бути не тільки тверезим, а й відповідальним перед майбутнім своїм і своїх дітей і наступних поколінь!

Я певний, що українці здатні думати не гірше, ніж австрійці. А чи здатні відстояти свого, як це зробили австрійці 1986 р., то це вже покаже історія.

Торонто, Канада

У СВЯТ-ВЕЧІР

Різдвяна відозва ОУН на Землях

Вечірня зоря, що зійшла над малим незнаним містом, провіщала колись прихід нової віри і нової доби в історії людства.

Віра простих хліборобів і вівчарів, зрісши з їх чистих і прямих сердець, мала таку міць і таку силу, що не встояли перед нею навіть фортеці і палаци чужинців, і поклонитися їм прийшли царі трьох суходолів.

Віра у велику, чисту правду, ясне світло високої ідеї в найчорнішу добу тримає у горі людські душі, не даючи їм упасти у безодню розпуки і тліну. З неї родяться найвищі пориви і найбільші чини.

Ця ж струнка і нова віра в післанництво своєї землі надихала українських князів, що молилися, щоб Бог дав їм за християн і за Руську землю голови свої покласти і бути причисленими до мучеників.

Це ж вона, права віра, кріпила кремезне низове лицарство і дала йому силу стати на прю з наймічнішою Оттоманською імперією і разити її в саме серце над звированими водами Босфору.

Віра предків і віра в українську правду надихнула Зиновія-Богдана і підняла Року Божого 1648 на Польщу буруни Хмельниччини.

Великою вірою горів і говорив Шевченко, і вона збудила увесь приспаний український народ до нового життя.

Висока віра півстоліття пізніше вишикувала Базарських Лицарів над розритою могилою, і їхній заповіт, заповіт невмирущих 1917–1921 рр. зродив усю сучасну українську визвольну боротьбу.

Чуємо в собі присутність великої і чинної віри. Бачили і бачимо чини наших друзів, що не вагаються в ім'я її наразити і покласти своє життя.

Жива віра, віра, що не спиняється перед жертвами – та, що перемагає!

Тож у найчорніший блюзнірчий час не покидає нас певність нашого остаточного тріумфу.

Свято заповіту землі, невмирущості життя і народженої віри.

Вечірня зоря яскравішає на оксамитовому небі.

О.ОЛЬЖИЧ
1943 рік

НЕЗРИМІ СКРИЖАЛІ КОБЗАРЯ

Василь БЕРЕЗА

Д.ДОНЦОВ

Українська Видавнича Спілка імені Юрія Липи благословила в світ ще одне вартісне видання. Щойно вийшла друком книга доктора Дмитра Донцова "Незримі скрижалі Кобзаря (Містика лицарства запорозького)". Праця є цілісним осмисленням творчості постаті Тараса Шевченка з позицій українського націоналізму.

"Дмитро Донцов належить до тих авторів класичної української літературної критики, творчість яких стала віховою і визначила на десятиліття стратегічні концепти естетичного думання для цілих генерацій. Майже впродовж цілого життя Донцов звертався до спадщини і постаті Тараса Шевченка: вглиблювався у її ідейні струмені, переосмислював значення, розширював параметри інтерпретацій. У підсумку він створив свою власну концепцію трактування творчості Кобзаря, пройняту філософськими ідеями ірраціоналізму, інтуїзму. Власне, виквітом цієї концепції можна вважати книгу "Незримі скрижалі Кобзаря".

Книжка настільки різноманітна за проблематикою, естетичними узагальненнями, висвітленням цілком несподіваних аспектів постаті Кобзаря, що по-справжньому може зацікавити якнайширше коло читачів – від студіюючої молоді до інтелектуалів академічної сфери", – зазначає кандидат філологічних наук, керівник Науково-ідеологічного центру імені Дмитра Донцова Олег Баган.

"Загалом, "Незримі скрижалі Кобзаря", мабуть, перша шевченкознавча монографія, де органічно поєднались інкультурована християнська ідея та ідея нації в межах націологічно-христологічного дискурсу.

Можна з упевненістю сказати, що перевидання творів Д.Донцова, здійснення академічних і популярних видань його багатотомної спадщини – є актуальним завданням для постколоніальної української культури, що перебуває у стані затяжної культурної війни на різні фронти. Його роботи – в дусі націоналізму – з лицарською пристрасністю плекають світовідчуття вільної людини, вчать осмисленої й відповідальної любові до України, культивують національно-державницьке мислення, утверджують самовідданість і жертовність у служінні нації. Все це притаманно й численним шевченкознавчим роботам українського мислителя, зокрема, монографії "Незримі скрижалі Кобзаря", – підкреслює в передмові до книжки науковець Петро Иванишин.

Праця вийшла за фінансового сприяння Ліги Українок Канади (голова Христина Бідяк), за що складаємо щиру вдячність.

Придбати книжку можна, зголосившись за адресою: 01034 м. Київ, вул. Ярославів Вал, 9 п.4, тел. (044) 234-70-20

УКРАЇНА, СИВА НЕНЬКО...

Петро ОСАДЧУК

Малі сини великого народу
Ведуть в майбутнє через пень-колоду,
Змагаючись затято день у день,
Хто з них найкращий і найбільший пень.

* * *

Люди, що мають уроджені вади,
Чомусь найбільше рвуться до влади,
А потім виявляється, що влада –
Їхня найбільша вада.

* * *

Народ прокинувся, як мовиться, прозрів,
Щоб відрізнить людину від скотини.
Тож не здивуюся, коли крутих вождів
Він завтра поведе до гільйотини.

* * *

Афродіта Аполонівна Пісікакі,
Велика артистка у кризові дні,
Відбиває усі політичні атаки
Сонцесяйним тараном брехні.

* * *

Знаєм, де Армія, знаєм, де Флот,
І чому на заводах проблеми незмінні,
Дивним чином не знаємо, що дефолт
Давно визріває в Кабміні.

* * *

Дурень думкою багатіє.
А звідки у дурня думка є,
Якщо він нічого не вміє
І ні в чому не тумкає.

* * *

Всі ваші омолоджені пропозиції
Родом із кагебівської інквізиції.
Через кризу всі ваші кремлівські критерії
Ведуть до відродження старої імперії.

* * *

Коли Ленін втішався владою
І зробивсь державним терористом,
Він став кривавим Торквемадою
І перестав бути марксистом.

* * *

Колишній ленінський піонер,
Смачно цвіркнувши через губу,
Сказав, як до стінки припер:
– Я бачив Леніна в гробу!

* * *

Ой, за гаєм, гаєм
Злодій злодію моргає:
– Як підем у депутати,
Суд не зможе нас дістати!

* * *

Наклепник, клепаний на язик,
За межею совісті і гідності
Ярлички політичні клепати звик,
Шити іншим свої заялозені підлості.

* * *

Винні, звичайно, народні обранці,
Що кризова буря ширяє над краєм.
Винні не менше бездумні поганці,
Ті, хто злодюг обирає.

* * *

Біль за межею думки,
Думка за межами болю.
Тоді легко ведуть недоумки
Бездумних в нову неволю.

* * *

Свобода з добре підвішеним язиком,
Що рветься до зверхності напролом,
Своїм правом безмірним утішена,
За язик може бути підвішена.

* * *

Достоїнства друга я вигадав,
Не розгледів хапучу звичку –
В усьому шукать лише вигоду
І примножувать зиск на дурничку.

* * *

У час протистояння і полеміки,
Наскрізь пронизаний зненавидою,
Гнида пропхалася в академіки
І залишилася гнидою.

* * *

Вчора в новому й сьогодні в новому,
Але у ще кращому платті, –
Пані як тест Українського Дому,
Де панують лиш люди багаті.

* * *

Україно, сива неньку,
Ти не слухай Салоненка,
Він тебе назад веде
Під опіку КДБе.

* * *

Відчуваю поганий прогноз –
Восени щось морозить не в міру.
Затріщить, певно, взимку мороз
Більше в Києві, аніж в Сибіру.

* * *

Приклавши до рота палець,
Набравши води до рота,
Тисне на кнопку неандерталець
І голосує проти.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9